

[Ministeren for skatter og afgifter]

Jeg kan da godt se, at det kan være hensigtsmæssigt for SF at indtage denne meget frie position, og de kunne i så henseende have sammenfaldende interesser med venstre og konservative, idet de kunne tvinge regeringen ud i en svingende sejlsads gennem folketinget. Men selv om jeg udmærket godt kan forstå det hensigtsmæssige for socialistisk folkeparti, er man altså nødt til at gøre sig klart, at hvis man ikke vil være med til en samlet løsning, hvor man må acceptere nogle ting, som man ikke er så glad for, må man betale en pris, og prisen er altså også, at man ikke får indflydelse på en række ting, som man ellers ville have kunnet få indflydelse på. Det var den ene bemærkning, jeg gerne ville gøre til hr. Rahbæk Møller.

Den anden er den, at hr. Rahbæk Møller jo tidligere har talt meget stærkt for en forhøjelse af udskrivningsprocenten og også for, at man skulle forhøje personfradraget. Derfor har jeg svært ved at forstå, hvorfor hr. Rahbæk Møller nu kan mobilisere en kritik mod dette lovforslag. Det skulle vel ikke være politisk begrundet? For i virkeligheden lever dette forslag jo op til de intentioner, hr. Rahbæk Møller tidligere har givet udtryk for, netop når det drejer sig om udskrivningsprocenten. Jeg tror, det var hr. Rahbæk Møller, der sagde, at det var SFs opfattelse, at det er de stærkeste skuldre, der skal bære de største byrder, og her har vi altså et forslag, hvor det er de svageste skuldre, der bærer de største byrder. Det er ikke korrekt, hr. Rahbæk Møller, det er omvendt. Og kritikken, bl. a. fra venstre og konservative, gik jo også på, at der var indbygget en øget progression i dette forslag; derfor vender de sig imod det. Det er selvfølgelig belærende og oplysende for mig, at hr. Rahbæk Møller nu opfinder nogle andre argumenter for at gå imod forslaget.

Hr. Ellemann-Jensen er som sædvanlig god for en kvik bemærkning, men jeg ved ikke, om kendsgerningerne gør indtryk på hr. Ellemann-Jensen; de kan i hvert fald ikke overvinde hans lyst til at komme med en kvik bemærkning. Men hvis jeg må være så fri, kan jeg oplyse hr. Ellemann-Jensen om, at en skattepligtig indkomst i 1980, der forventes at stige med 8 pct. i 1981 og derfor stiger til 27.000 kr., vil blive beskattet samlet, til stat og kommune, med 4.468 kr. i 1980. Den samlede skat i 1981 af de 27.000 kr. vil være 4.836 kr. Stigningen i den samlede skat

fra 1980 til 1981 er 368 kr. Den samlede skat i 1980 i procent af den skattepligtige indkomst i 1980 er 17,9 pct., den samlede skat i 1981 ifølge lovforslaget i procent af den skattepligtige indkomst i 1981 er 17,9 pct. Og så tillod jeg mig at springe op til 300.000 kr., og dér var procenterne 57,6 og 58,2. Jeg sagde også, at denne skala ikke fremgår af bemærkningerne, hvor vi alene henholder os til statsskatten, men det er klart, at de oplysninger, jeg her kommer med, selvfølgelig vil tilgå skatte- og afgiftsudvalget, og så håber jeg, at hr. Ellemann-Jensen belært af kendsgerningerne vil revidere de taloplysninger, han her på demagogisk vis har forelagt for folketinget.

(Kort bemærkning).

Ellemann-Jensen (V):

Det er lidt svært at diskutere med ministeren, når han ikke hører ordentligt efter, hvad der bliver sagt, så nu skal jeg sige for tredje gang, at det, jeg taler om, er, hvor stor beskatningen vil være i 1981 af disse indkomster sammenlignet med, hvad beskatningen ville have været, hvis man havde indrettet personfradrag og skalatrin efter de gamle reguleringsregler. Her er situationen den, at af den indkomst på 27.000 kr., som ministeren taler om – for øvrigt står de tal, ministeren kommer med, i bemærkningerne i tabel 2 – vil man skulle betale 2 pct. mere i skat efter de nye regler end efter de gamle. Af indkomsten på 324.000 kr. skal man betale 2,4 pct. mere end efter de gamle regler, og af indkomsten på 162.000 kr. skal man betale 5 pct. mere.

Jeg beklager, at det er nødvendigt at sige det tre gange, men når ministeren ikke hører efter, hæmmer det jo diskussionen lidt.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Så vidt jeg kan skønne, er det da rigtigt, hvis man bruger den gamle reguleringsmetode som sammenligningsgrundlag, men så vil jeg ønske, at hr. Ellemann-Jensen ville gå tilbage og sammenligne med, hvad der ville være sket, hvis Anders Andersen ikke sammen med sin regeringspartner dengang havde fået lejlighed til at ødelægge lønreguleringen. Så havde det været ganske andre tal, vi skul-